

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: V. P.
bytem X

zastoupen JUDr. Emil Flegel, advokát
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10
proti

žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. KUJI 93871/2024, sp. zn. OOSČ 602/2024 OOSC/157,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. KUJI 93871/2024, sp. zn. OOSČ 602/2024 OOSC/157, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Emila Flegela, advokáta, sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce napadl v záhlaví vymezené rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2024, č. j. KUJI 93871/2024, sp. zn. OOSČ 602/2024 OOSC/157 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný (i) ve výroku o správním trestu zákazu činnosti *změnil* rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 15. 7. 2024, č. j. MMJ/OD/180870/2024-ZeJ, sp. zn. SZ-MMJ/OD/51630/2021/32 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), a (ii) ve zbytku toto rozhodnutí jako zákonné a správné *potvrdil*.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 24. 9. 2021 v 17:15 hod. na ulici Březinova, poblíž budovy č. p. 3639/17 v Jihlavě, se jako řidič motorového vozidla tov. zn. Opel, RZ: X, *při silniční kontrole na výzvu policisty odmítl podrobit orientačnímu testu na jiné návykové látky a následně se odmítl na výzvu policisty podrobit i lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 65/2017 Sb.) ke zjištění, zda nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou*. Tímto jednáním žalobce úmyslně porušil § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu a naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, s přihlédnutím k ustanovením § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokutu 35 000 Kč a zároveň trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 18 měsíců. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh přestupkového řízení a shrnul obsah správního spisu. Připomněl, že poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2024, č. j. 33 A 41/2022-30 (dále také „zrušující rozsudek“), zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání.
5. Správní orgán I. stupně ve věci doplnil dokazování *o výsledch zasahujících policistů*, přičemž je zcela logické, že si tito s časovým odstupem téměř tří let od spáchání přestupku žádné podrobnosti nepamatovali a během výsledků se pravidelně odkazovali na úřední záznam, kde průběh silniční kontroly dříve popsali. Žalovaný ovšem i tak setrval na tom, že nemá důvod k pochybnostem, že by příslušná silniční kontrola probíhala odlišně od standardních silničních kontrol tak, jak jejich průběh policisté při ústním jednání popsali. Jelikož jsou pak výpovědi policistů prosté rozporů a neexistují důkazy svědčící o jejich zaujatosti či projevech šikany vůči žalobci, vyhodnotil žalovaný výpovědi policistů jako věrohodné, konzistentní a logické. Podezřele by naopak působila svědecká výpověď, pokud by si s takovým odstupem policisté pamatovali detaily dané věci.
6. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl po předchozím poučení policií vyzván k podrobení se testu na testeru *DrugWipe5SP* za účelem ověření, zda není

ovlivněn jinou návykovou látkou, přičemž danou výzvu odmítl. Současně byl po předchozím poučení žalobce vyzván i k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu v Nemocnici Jihlava, což rovněž odmítl. Poučení i výzvy k odbornému vyšetření jsou zřejmé taktéž z úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, který má svou vlastní důkazní hodnotu, neboť obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům.

7. Podle žalovaného konečně nemůže obstát ani tvrzení žalobce o pouhém neformálním dotazu policisty, jelikož žádný platný právní předpis nestanoví přesný popis toho, jak by měla být výzva ze strany úřední osoby formulována. Poněvadž je výzva charakteristická svou neformálností a fakticitou, není podstatná její forma, nýbrž obsah. Z důkazního materiálu je přitom evidentní, že výzva policisty vyslovena byla, jakož i to, za jakých okolností se tak stalo. Pokud by byla žalobci dána „možnost“ se vyšetření podrobit, je takový průběh událostí nutně v rozporu s výpověďmi policistů, spisovým materiálem i závaznými pokyny policistů v rámci služební činnosti.
8. Vzhledem k tomu, že v řízení bylo porušení povinnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu spolehlivě prokázáno, žalovaný odvolání žalobce nevyhověl.
9. Změnový výrok ve vztahu k uloženému správnímu trestu se opírá o ustanovení § 47 odst. 3 zákona o přestupcích, podle něhož měl prvostupňový orgán postupovat v případě, že prvostupňovým rozhodnutím uložený zákaz činnosti v délce trvání 18 měsíců již byl žalobce m vykonán, a nikoliv upustit od potrestání.

III. Žaloba

10. Žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Zdůraznil, že rozhodnutí o vině za přestupek nelze založit pouze na jednostranných podkladech pořízených PČR, ale je třeba vycházet přímo z výpovědí zasahujících policistů. Ty však v projednávané věci spáchání přestupku neprokazují.
11. Žalobce uvedl, že *policisté nepotvrdili, že jej vyzvali k podrobení se vyšetření na přítomnost návykových látek, ani to, že by případně výzvě odmítl vyhovět.* Oba policisté totiž nevypověděli nic konkrétního a jen se opakovaně odkazovali na obsah úředního záznamu ve věci, který navíc před výsledkem nečetli a jeho obsah si nepamatují. Skutečnost, že jeden z policistů popsal, jakým způsobem standardně probíhá kontrola, je irelevantní, jestliže nebyl schopen popsat průběh kontroly v případě žalobce a ani nebylo prokázáno, že průběh této kontroly byl totožný jako v ostatních případech. Předmětem dokazování není, jak probíhala silniční kontrola, ale to, zda a jaká výzva byla žalobci dána, zda se jí odmítl podrobit a zda byl poučen o následcích svého odmítnutí. Tyto skutečnosti svědeckými výpověďmi prokázány nebyly.
12. Ačkoliv žádný zákon nestanovuje přesné znění výzvy, dle judikatury správních soudů musí být výzva dostatečně konkrétní na to, aby její adresát věděl, co je jejím obsahem, a aby byl srozuměn s tím, jaké jsou následky jejího neuposlechnutí. Nic z toho prokázáno nebylo, přičemž žalobci nelze klást k tíži, že si policisté na jeho případ nepamatují z důvodu časového odstupu. Žalobce v řízení předložil vlastní alternativní skutkovou verzi, pročez pouhý odkaz na úřední záznamy nelze akceptovat.
13. Vzhledem k tomu, že se nynější důkazní situace nijak nezměnila oproti stavu, kdy krajský soud předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil, žalobce krajskému soudu navrhl

zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve svém vyjádření ze dne 6. 2. 2025 žalovaný zdůraznil, že s podanou žalobou nesouhlasí. Je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je věcně správné a zákonné, přičemž v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

15. Ve správním spise se nachází zejména tyto podklady:

- oznámení podezření ze spáchání přestupku PČR ze dne 4. 10. 2021;
- úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 24. 9. 2021;
- úřední záznam PČR ze dne 24. 9. 2021 a;
- úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před anebo během jízdy ze dne 24. 9. 2021.

16. Po zrušení původního rozhodnutí žalovaného zdejší soudem prvostupňový orgán z podnětu žalovaného nařídil ve věci ústní jednání, ke kterému předvolal žalobce a dva zasahující policisty. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12. 7. 2024 je zřejmé, že se všechny tyto osoby k jednání dostavily a po výsledku ze strany správního orgánu žalobce využil svého práva klást přítomným svědkům otázky. Poté bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal s odůvodněním, že se předmětného přestupku nedopustil a ten se nestal. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jež je aktuálně předmětem přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným. Zdejší soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
19. Žaloba je důvodná.
20. Nejprve se krajský soud musel zabývat namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného rozhodnutí, neboť platí, že jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit věcnému přezkumu z hlediska jeho zákonnosti.
21. Nepřezkoumatelnost je velmi závažná vada, pro níž soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu pouze tehdy, pokud není rozhodnutí jako celek srozumitelné, příp. nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Zdejší soud uvádí, že ani jedna z těchto situací v nyní řešené věci nenastala. Z napadeného

rozhodnutí je totiž jasné patrné, jak žalovaný o odvolání žalobce rozhodl, i to, jaké konkrétní důvody jej k jeho závěrům vedly. Krajský soud konstatuje, že aplikace institutu nepřezkoumatelnosti nalézá své uplatnění v případech značně odlišných od případu žalobce (viz zde např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či dále srov. i rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

22. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, že žalovaný v odůvodnění neuvedl obsah jednotlivých podkladů rozhodnutí ani tyto blíže nijak nehodnotil. Již při letmém pohledu na odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že žalovaný v textu rozhodnutí vymezil veškeré podklady, které vzal za základ svého rozhodnutí, přičemž *vždy také vysvětlil, jaké konkrétní informace a poznatky podstatné z hlediska závěru o odpovědnosti za přestupek z jednotlivých podkladů plynou*. To platí nejen v případě písemných podkladů dodaných PČR (tj. oznámení přestupku a úředních záznamů), ale i stran svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Jelikož v dané věci není pochyb o tom, jak žalovaný s obsahem jednotlivých podkladů naložil a jaké závěry z nich vyvodil, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
23. K opačnému závěru však zdejší soud dospěl při hodnocení *zákonnosti* napadeného rozhodnutí, kde shledal námitky žalobce důvodnými. Stěžejní žalobní námitka v posuzované věci zněla, že si správní orgány nezjistily skutkový stav věci v míře bez důvodných pochybností, jak to nutně vyžaduje tzv. zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Žalobce opakovaně poukazoval na to, že ačkoliv správní orgány dodatečně přistoupily k výsledku (dvou z celkově tří) zasahujících policistů, ani tito nedokázali okolnosti spáchání přestupku dostatečně objasnit a stupeň zjištění skutkového stavu tak zůstal nezměněn v porovnání s předchozím rozhodnutím žalovaného, jež bylo právě z tohoto důvodu krajským soudem zrušeno.
24. Na tomto místě krajský soud pouze ve stručnosti připomíná, že rozsudkem ze dne 23. 4. 2024, č. j. 33 A 41/2022-30, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného v téže věci kvůli nedostatkům ve skutkových zjištěních a vadám v procesu dokazování, neboť žalovaný (stejně jako i správní orgán I. stupně) opřel své závěry o odpovědnosti žalobce za přestupek ve smyslu 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *výhradně* o jednostranné písemné podklady pořízené PČR disponující značně omezeným důkazním potenciálem. Za situace, kdy žalobce průběh policejní kontroly a jednotlivé kroky policistů relevantním způsobem zpochybnil, vyhodnotil zdejší soud použité podklady jako nedostatečné a rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Současně vyjádřil přesvědčení, že právě výslech zasahujících policistů by mohl vést k řádnému objasnění celé situace a vyvrácení vzniklých nejasností (viz bod 31 rozsudku).
25. Touto cestou se v dalším řízení vydal i správní orgán I. stupně, jenž ve věci nařídil ústní jednání, v rámci něhož vyslechl dva členy zasahující policejní hlídky. Jelikož pak s ohledem na okolnosti posuzované věci představuje výslech policistů *jediný v úvahu připadající přímý a plnohodnotný důkaz*, je nutné k poskytnutým výpovědím přistupovat obzvláště obezřetně a při jejich hodnocení jim věnovat značnou pozornost. Zejména je potřeba hodnotit, zda výpovědi policistů korespondují s ostatními dostupnými podklady a v souhrnu s nimi umožňují vytvořit spolehlivou představu o průběhu přestupkového

děje. Jedině za situace, kdy policisté poskytnou dostatečně podrobné a konkrétní svědectví, které po obsahové stránce zapadá do řetězce dalších důkazů a podkladů, resp. obsah jednotlivých důkazů a podkladů potvrzuje, lze z jejich výpovědí vycházet a na základě nich rozhodnout o odpovědnosti za přestupek. V opačném případě je třeba postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* v případě neprokázání viny ze spáchání přestupky řízení zastavit.

26. Krajský soud důkladně přezkoumal výpovědi obou policistů v nyní projednávané věci a dospěl k závěru, že tyto uvedené předpoklady (a to ani zdaleka) nesplňují. Krajský soud konstatuje, že policisté k věci samé v podstatě nic nevypověděli a opakovaně připustili, že si na průběh dané kontroly z důvodu většího časového odstupu (cca tří let) již nepamatují. Ani k četným otázkám žalobce nedokázali popsat kde, kdy a jakým konkrétním způsobem kontrola žalobce proběhla a za účelem sdělení jakýchkoli podrobností se neustále odkazovali na obsah úředního záznamu. Ne jinak tomu bylo i v otázce, zda policisté žalobce v průběhu kontroly vyzvali k podrobení se vyšetření na přítomnost jiných návykových látek, kdy sice jeden z policistů vypověděl, že taková výzva učiněna byla, avšak již nikdo z policistů nebyl schopen sdělit, kdo danou výzvu učinil a jak tato výzva (alespoň přibližně) zněla. Obdobně potom policisté nebyli schopni potvrdit, zda vůbec a kým byl žalobce poučen o právních následcích v případě, že výzvě nevyhoví a vyšetření se nepodrobí. Případné znění poučení si policisté taktéž nedokázali vybavit.
27. Přitom právě tyto skutečnosti jsou klíčové z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jež nutně předpokládá existenci *kvalifikované výzvy*, jež musí být dostatečně konkrétní na to, aby její adresát věděl, co je jejím obsahem, a aby byl srozuměn s tím, jaké budou následky jejího neuposlechnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 As 26/2014-41). Ani samotná existence výzvy, ani její konkrétní obsah však v řešené věci nebyly na základě výpovědí policistů spolehlivě prokázány. Smyslem dodatečných výslechů zasahujících policistů je přitom především to, aby policisté jako osoby bezprostředně přítomné přestupkovému jednání svým svědectvím poskytli dostatečně úplnou představu o tom, jak k přestupku došlo, a tím vyvrátili, resp. potvrdili skutkovou verzi tvrzenou obviněným. Pokud však policisté v nyní projednávané věci žádné relevantní poznatky vedoucí ke zjištění skutkového stavu věci neuvedli, nemohly správní orgány z jejich výpovědí vycházet a vystavět na nich svůj závěr o vině.
28. Konečně krajský soud zdůrazňuje, že na jeho pohledu na věc nemůže nic změnit ani skutečnost, že nízká informační hodnota výpovědí policistů je dána značným časovým odstupem výslechů od spáchání přestupku. Jakkoliv je postupné vyhasínání lidské paměti přirozeným biologickým procesem, nemůže *per se* vést ke snížení důkazního standardu v řízení o přestupku. Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud, kvůli důkazním obtížím není možné rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za trestní obvinění, neboť v opačném případě by mohly být postihovány též osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána, což je z ústavního hlediska nepřijatelné (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86).
29. Krajský soud tedy uzavírá, že ani za současné důkazní situace doplněné o výslechy zasahujících policistů nelze mít skutkový stav věci za prokázaný v takovém rozsahu, aby bylo možné uznat žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d)

zákona o silničním provozu. Jestliže se proto oba správní orgány s dosavadním stupněm zjištění skutkového stavu spokojily, zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Na základě shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu důvodnou, pročež napadené rozhodnutí zrušil pro vady podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
31. V něm je žalovaný povinen učinit takové kroky, které povedou k důkladnému objasnění všech znaků skutkové podstaty přestupku řidiče ve smyslu § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Pokud by nebylo v silách správních orgánů skutkový stav věci zjistit bez důvodných pochybností (*zejména skutečnost, zda byl žalobce policisty vyzván k podrobení se vyšetření na přítomnost jiných návykových látek a jak konkrétně z obsahového hlediska uvedená výzva zněla*), potom nezbývá, než řízení o přestupku zastavit z důvodu podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Tímto právním názorem je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řešené věci byl žalobce ve věci úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, jakož i náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Dle soudního spisu učinil zástupce žalobce v řízení prokazatelně dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání žaloby v sazbě 3 100 Kč za jeden úkon (celkem 6 200 Kč). Dále mu náleží náhrada hotových výdajů v sazbě 300 Kč za jeden úkon (tj. 600 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce soudu prokázal, že je plátcem DPH, navýšil soud odměnu za zastupování žalobce o částku připadající na tuto daň. Celkově tak náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. července 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.

samosoudce